

Cô học trò nghèo vượt khó

Ngay từ những ngày đầu năm học, lúc mới nhận lớp, tôi đã rất ấn tượng với một cô học trò lớp 4C- trường Tiểu học Nguyễn trãi, nơi tôi công tác. Đó là em **Vũ Việt Anh** – một học trò nghèo biết vượt khó.

Việt Anh sinh ra và lớn lên trong một gia đình không hoàn hảo như những gia đình bình thường khác. Từ nhỏ, em đã thiếu đi sự thương yêu, chăm sóc của người cha. Em sống với mẹ và ông ngoại trong một căn hộ nhỏ của ông ngoại thuộc một khu chung cư ở thành phố Hà Nội.

Dường như hiểu được hoàn cảnh của mình, ngay từ nhỏ, em đã rất ngoan để mẹ yên tâm làm việc. Mẹ em là một thợ may, hàng ngày đi làm thuê ở một hiệu may kiếm tiền nuôi ông và em. Mỗi khi về đến nhà, nhìn thấy con khỏe, nở nụ cười tươi, hồn nhiên là mẹ vui rồi. Mẹ em chia sẻ: “ Con thiệt thòi lắm cô ạ. Con thiếu thốn tình cảm nên mẹ con thương lắm. Con hiểu lòng mẹ nên cũng ngoan, đã biết giúp mẹ từ lúc 4, 5 tuổi rồi. Mặc dù cuộc sống có khó khăn, đi làm về mệt mỏi nhưng cứ nhìn thấy con ngoan là mẹ vui lắm, là động lực lớn cho mẹ con đẩy cô giáo ạ”. Nhưng hoàn cảnh càng trở trêu hơn khi mẹ em mắc căn bệnh ung thư vú. Năm đó em bắt đầu vào lớp 1. Mẹ đi chữa bệnh, hàng ngày ông đưa em đến trường. Kinh tế lại càng khó khăn. Lúc này ông ngoại, mẹ và em sống nhờ sự giúp đỡ, cuu mang của các chú dì, anh em bên ngoại. Việt

Anh rất buồn, có những lúc em thẫn thờ, nhìn xa xăm như nghĩ ngợi điều gì đó. Có lần, tôi đã trò chuyện cùng em:

- Khi biết mẹ bị bệnh, con cảm thấy thế nào?
- Con buồn lắm ạ. Lúc đó con chỉ sợ mẹ con mất thì con không biết sẽ sống thế nào ạ.
- Không sao, bệnh sẽ chữa được đúng không?
- Vâng ạ, mẹ con chữa bệnh đã đỡ dần, đến nay được 4 năm rồi. Mẹ con vẫn làm việc được để nuôi con (*cười, ánh lên niềm vui*).
- Thế lúc đó, con giúp được mẹ gì không?
- Có ạ. Con đi học về là con lại chăm mẹ: lấy nước, thuốc cho mẹ uống, bung cơm cho mẹ ăn, con còn nặn chân tay để mẹ đỡ đau mỏi,..... (*cười*)
- Còn việc học của con?
- Con đã cố gắng học tốt để mẹ vui ạ.
- Tốt lắm! Học tốt để lớn lên còn nuôi mẹ nữa chứ nhỉ?
- Vâng ạ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Đến nay bệnh của mẹ em cũng đã ổn hơn. Hàng ngày mẹ vẫn uống thuốc và thỉnh thoảng đi khám bệnh định kì. Suốt mấy năm học, Việt Anh không ngừng phấn đấu vươn lên. Năm nay học lớp 4, em đã lớn hơn rồi. Sau buổi học ở trường, em về nhà giúp mẹ những việc vừa sức như rửa bát, nấu cơm, quét nhà,....Em lập thời gian biểu để mình thực hiện. Giúp mẹ được nhiều việc nhưng em vẫn dành thời gian ôn bài mỗi tối. Hôm nào cũng vậy, không để mẹ nhắc, em tự giác ngồi vào bàn học và học nghiêm túc. Không được như các bạn cùng trang lứa ở thành phố, các bạn được bố mẹ quan tâm, mua đồ ăn sáng theo ý muốn. Còn Việt Anh, sáng nào cũng ăn sáng ở nhà do mẹ nấu: hôm thì ăn cơm, hôm ăn mì,... Em luôn vui vẻ ăn đầy đủ trước khi đến trường. Năm nay, có hôm em tự đến trường bằng chiếc xe đạp cũ, có hôm mẹ đưa em đến trường. Không hôm nào em đi học muộn.

Đến trường, em là một học sinh ngoan trong mỗi giáo viên, là người bạn tốt, chân tình, chan hòa trong mỗi người bạn của lớp. Bạn nào cũng quý mến và học tập em. Ngay từ những ngày đầu năm học, cô học trò nghèo đã để lại cho tôi nhiều ấn tượng, đã góp phần tiếp thêm ngọn lửa nhiệt huyết giảng dạy trong tôi. Trong giờ học, em luôn chăm chú nghe giảng bài. Mỗi khi tôi đặt câu hỏi, cánh tay xinh xắn của em lại giơ lên, mong được trả lời. Chỗ nào chưa hiểu, em mạnh dạn hỏi cô. Mỗi bài làm của Việt Anh đều được cô khen (chữ viết cẩn thận, trình bày khoa học, làm bài nhanh,...). Đặc biệt giờ ra chơi, được sự phân công của tôi, Việt Anh hay giúp đỡ một số bạn học còn chậm, còn lúng túng khi làm bài,.... Tôi hỏi em:

- Cô phân công con giúp bạn, con thấy thế nào?
- Con rất vui ạ?
- Vì sao con thấy vui?
- Vì con giúp bạn hiểu bài hơn, làm xong bài, bạn vui nên con rất vui ạ.
- Tốt lắm! Đó là một việc làm tốt, rất ý nghĩa đấy, con phát huy nhé!
- Vâng ạ. (*rất vui*)

Bằng sự siêng năng, kiên trì vượt khó, Vũ Việt Anh năm nào cũng được giấy khen là học sinh xuất sắc. Em còn tham gia nhiệt tình các phong trào của Đồi, tham gia tốt công tác Chữ thập đỏ của nhà trường.

Giờ ra chơi, thỉnh thoảng em lại lên trò chuyện cùng tôi. Qua những cuộc trò chuyện, tôi càng hiểu về em hơn, hiểu về gia đình em. Từ đó tôi đã động viên, khích lệ để em càng có nghị lực vươn lên, càng hướng tới những điều tốt đẹp.

Hình ảnh cô học trò nghèo vượt khó đã để lại trong tôi ấn tượng đẹp khó quên. Tôi nghĩ đây là tấm gương cần nhân rộng để ngày càng có nhiều học sinh biết vươn lên trong cuộc sống, trong học tập. Có được những học sinh như vậy, người thầy luôn tự hào và thấy có thêm nhiều động lực để cống hiến.

*Tạ Thị Tâm – Giáo viên chủ nhiệm lớp 4C
Trường Tiểu học Nguyễn Trãi*